

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci navrhovatele: **Ing. J. H.**, zastoupen Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem, se sídlem Příběnická 1908, Tábor, proti odpůrci: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, týkající se návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Zásad územního rozvoje Pardubického kraje, schválených usnesením zastupitelstva Pardubického kraje Z/170/10 ze dne 29. 4. 2014, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – Pobočka v Pardubicích ze dne 7. 10. 2014, č. j. 52 A 27/2013 – 157,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení případu

[1] Návrhem podaným u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) dne 15. 6. 2013 se navrhovatel domáhal zrušení části opatření obecné povahy – Zásad územního rozvoje Pardubického kraje, schválených usnesením zastupitelstva Pardubického kraje Z/170/10 ze dne 29. 4. 2010 (dále jen „Zásady“).

[2] Krajský soud usnesením ze dne 7. 10. 2014, č. j. 52A 27/2013 - 157, návrh navrhovatele odmítl pro opožděnost. Za rozhodné datum v posuzovaném případě považoval s poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 6. 3. 2012, č. j. 9 Ao 7/2011 – 489, datum vyvěšení veřejné vyhlášky o vydání výše zmíněných Zásad na úřední desce správního orgánu, který tyto zásady vydal, tj. na úřední desce Krajského úřadu Pardubického kraje, dne 30. 4. 2010, přičemž datum vyvěšení vyplývá z dokumentace odpůrce. Uvedené Zásady

tak nabyly účinnosti dne 15. 5. 2010 podle § 173 odst. 1 ve spojení s § 25 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní řád“). Posledním dnem zákonné tříleté lhůty pro podání návrhu na zrušení části návrhem napadeného opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 a § 101b odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), byl den 15. 5. 2013. Protože navrhovatel podal návrh dne 15. 6. 2013, tedy po uplynutí uvedené tříleté zákonné lhůty pro podání návrhu, byl podán opožděně a krajský soud jej proto musel odmítnout [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

II.

Kasační stížnost a stanovisko odpůrce

[3] Včas podanou kasační stížností se navrhovatel (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení citovaného usnesení krajského soudu o odmítnutí jeho návrhu pro opožděnost, z důvodu uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) a d) s. ř. s., tedy v nezákonnosti tohoto rozhodnutí a existence vady řízení před soudem. Nezákonnost rozhodnutí stěžovatel spatřoval v tom, že jeho návrh byl odmítnut pro opožděnost, ačkoliv při podání žaloby vycházel z data účinnosti Zásad dne 15. 6. 2010, uvedeného na několika veřejně přístupných místech orgánů veřejné moci. Toto datum účinnosti vycházelo z původního výkladu stanovení počátku běhu lhůty pro účinnost zásad územního rozvoje veřejnou vyhláškou podle § 20 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“), a to ode dne vyvěšení na úřední desce, na které byly vyvěšeny nejpozději. Nejvyšší správní soud v krajském soudem citovaném usnesení rozšířeného senátu sice dovodil, že zásady územního rozvoje nabývají účinnost patnáctým dnem ode dne vyvěšení na úřední desce správního orgánu, který toto opatření vydal, tedy vyloučil použití § 28 stavebního zákona a vycházel z úpravy obsažené v § 25 odst. 3 správního řádu, nelze však přičítat k tíži navrhovatele, že vycházel z (mylných) údajů o účinnosti, které orgány veřejné moci jako oficiální informaci zveřejňovaly. Konkrétně vycházel z informace o účinnosti zveřejněné v samotných Zásadách, dále z informace na webových stránkách Pardubického kraje a dále z přehledu stavu pořizování zásad územního rozvoje zveřejněných na webových stránkách Ministerstva pro místní rozvoj, kde vždy za datum účinnosti předmětných Zásad je uvedeno datum 15. 6. 2010. Podle stěžovatele záznam o účinnosti na Zásadách je vyznačen podle § 8 odst. 1 vyhlášky č. 500/6006 Sb., a je proto srovnatelný s doložkou právní moci a vykonatelnosti na rozhodnutí soudů nebo správních orgánů v případě individuálních správních aktů. Proto by nemělo jít k tíži stěžovatele, pokud z těchto údajů vycházel, tak jak uzavřel Ústavní soud v rozhodnutí ze dne 2. 4. 1998, sp. zn. 456/97 (pozn. správně náleží Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 456/97 z 2. 4. 1998), nebo Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 5. 5. 2004, č. j. 6 A 100/2002 - 74. Stěžovatel nadto nepovažuje za prokázané, že k vyvěšení došlo skutečně dne 30. 4. 2010, neboť to podle jeho názoru pouhé razítko „*vyvěšeno dne 30. 4. 2010*“ neprokazuje. Pokud by mělo být rozhodné toto datum vyvěšení, muselo by být současně prokázáno, že došlo ke zveřejnění umožňující dálkový přístup podle § 25 odst. 2 správního řádu.

[4] Dále stěžovatel namítl, že rozhodnutí krajského soudu je pro něj překvapivé a krajský soud mu nedal možnost se k této otázce vyjádřit a rozhodnutí tak trpí procesní vadou, která mohla mít za následek nezákonnost jeho rozhodnutí.

[5] Odpůrce navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost. Podle odpůrce je vyvěšení Zásad na úřední desce prokázáno jak razítkem s textem „*vyvěšeno dne 30. 4. 2010*“, tak zápisem v evidenci vyvěšovaných písemností, vedené kontinuálně, kde je vyvěšení i snětí zaznamenáno pod položkou 218; o zveřejnění umožňujícím dálkový přístup svědčí potvrzení z 6. 1. 2015 o obsahu elektronické úřední desky. Vzhledem k rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 6. 3. 2012, č. j. 9 Ao 7/2011 – 489, přijatém tedy téměř dva roky po vydání předmětných Zásad, došlo k zásadní změně praxe při posuzování účinnosti zásad územního

pokračování

rozvoje a odpůrce tak neposkytl navrhovateli „nesprávné poučení“ zaviněně; nadto, zástupce navrhovatele o změně výkladové praxe věděl, neboť v obdobných věcech systematicky a dlouhodobě zastupuje ty navrhovatele, kteří navrhují zrušení Zásad nebo jejich částí se zaměřením na problematiku rychlostních silnice R35 a R43 (např. v řízení před Nejvyšším správním soudem sp. zn. 7 Ao 1/2009, 5 Ao 9/2011, 9 Aos 2/2012, 8 Ao 5/2010). Odpůrce nesouhlasil ani s namítanou „překvapivostí“ rozhodnutí krajského soudu, neboť námitku opožděnosti žaloby sám vznesl jako svou první námitku k žalobě.

III.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán přitom rozsahem a důvody, které stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil, a dospěl uzávěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel své kasační důvody podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí krajského soudu není rozhodnutím meritorním, je přípustný pouze kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť důvody uvedené pod písmenem d) téhož ustanovení postihují ty vady řízení před soudem, které mají vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí. Kasační stížnost stěžovatele je přípustná z obou namítaných důvodů, neboť obě vytykané vady, tedy jak překvapivost rozhodnutí krajského soudu jako procesní vada řízení mající vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, tak nesprávný výklad použitého právního předpisu, jsou důvody podřaditelné pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu z důvodu nesprávného výkladu použitého právního předpisu.

[9] Podle § 173 odst. 1 správního řádu, *[o]patření obecné povahy, které musí obsahovat odůvodnění, správní orgán oznámí veřejnou vyhláškou; opatření obecné povahy zveřejní též na úředních deskách obecních úřadů v obcích, jejichž správních obvodech se opatření obecné povahy týká. Ustanovení § 172 odst. 1 platí obdobně. Opatření obecné povahy nabývá účinnosti patnáctým dnem po vyvěšení veřejné vyhlášky.*

[10] Podle § 25 odst. 2 správního řádu, *[d]oručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla – li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé. Podle odstavce 3, [j]de-li o řízení, ve kterém se veřejnou vyhláškou doručuje ve správních obvodech několika obcí, správní orgán, který písemnost doručuje, ji nejpozději v den vyvěšení zašle též příslušným obecním úřadům, které jsou povinny písemnost bezodkladně vyvěsit na svých úředních deskách na dobu nejméně patnácti dnů. Dnem vyvěšení je den vyvěšení na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje.*

[11] V posuzovaném případě jde o výklad nabytí účinnosti napadených Zásad za situace, kdy byly vyvěšeny na úřední desce doručujícího správního úřadu, tedy odpůrce, dne 30. 4. 2010. Při posouzení otázky data nabytí účinnosti napadeného opatření obecné povahy vychází Nejvyšší správní soud shodně jako krajský soud především z usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 9 Ao 7/2011 – 489. V uvedeném usnesení dospěl rozšířený senát k závěru, že účinky vydaného opatření obecné povahy – zásad územního rozvoje (ale i územních plánů, regulačních plánů či vymezení zastaveného území) - nelze spojovat s ustanovením § 20 stavebního zákona, ale je nutno aplikovat výhradně ustanovení § 173 odst. 1 a § 25 odst. 3

správního řádu. Jakkoliv se mohou uvedené závěry jevit jako sporné, je názor rozšířeného senátu pro rozhodování tříčlenného senátu v obdobných věcech (a projednávaná věc k nim patří) závazný.

[12] V daném případě je tedy rozhodující, že opatření obecné povahy bylo na úřední desce Krajského úřadu Pardubického kraje vyvěšeno dne 30. 4. 2010. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že podle § 25 správního řádu se za doručení veřejnou vyhláškou tedy považuje již samotné vyvěšení doručované písemnosti či oznámení o možnosti písemnost převzít (tam, kde se jedná o individuální správní akt) na úřední desce příslušného úřadu a uplynutí patnáctidenní lhůty.

[13] Odpůrce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl důkazy k prokázání splnění povinnosti zveřejnit Zásady způsobem umožňující dálkový přístup, jehož neprokázání stěžovatel v kasační stížnosti namítal a z čehož dovozoval, že ani při aplikaci § 25 odst. 2 správního řádu nemohly Zásady nabýt účinnosti patnáctým dnem od 30. 4. 2010. Skutečnost, zda byly či nebyly ve stejném termínu zveřejněny též způsobem umožňujícím dálkový přístup, je však pro posouzení účinnosti Zásad jako opatření obecné povahy bez významu. Hovoří-li ustanovení § 25 odst. 2 věta třetí správního řádu o tom, že patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenu, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé, neplatí toto ustanovení pro oznamování opatření obecné povahy, které má pro nabývání účinnosti svá pravidla upravená autonomně v citovaném ustanovení § 173 odst. 1 správního řádu. Pokud by uvedené nemělo platit, ztrácelo by ustanovení § 173 odst. 1, věty třetí správního řádu jakýkoliv smysl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 AOs 1/2012 – 33 ze dne 20. 12. 2012).

[14] Co se týká zásadní námitky stěžovatele, že pro zachování lhůty pro podání návrhu podle ustanovení § 101b odst. 1 s. ř. s. je relevantní skutečnost, že stěžovatel mohl být uveden v omyl nesprávným vyznačením data nabytí účinnosti Zásad na úředních dokumentech a že lze proto pro tyto účely vycházet z data 15. 6. 2010 zde uvedeného, Nejvyšší správní soud uzavřel, že tato skutečnost relevantní být nemůže. Ve zmiňovaném rozhodnutí rozšířeného senátu byl rozebrán i charakter opatření obecné povahy a zvláštnosti procesu jeho přijímání a nabývání účinnosti. Rozšířený senát k tomu uvedl, že opatření obecné povahy je smíšeným správním aktem s konkrétně vymezeným předmětem právní úpravy, avšak obecně určeným okruhem adresátů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98). Jedná se tedy o správní akt na pomezí normativního (abstraktního) právního aktu a individuálního správního aktu. Pokud jde o způsob, jakým se opatření obecné povahy dostává do sféry adresátů, měl rozšířený senát za to, že právě v tomto ohledu lze nalézt mnoho podobného s normativním právním aktem. Stejně jako v případě právního předpisu, lze také u opatření obecné povahy rozeznat okamžik jeho „schválení“, k němuž může dojít např. hlasováním zastupitelstva, okamžik „vydání“, např. publikováním formou vyvěšení veřejné vyhlášky na úřední desce, a konečně samotný okamžik nabytí účinnosti. Nejvyšší správní soud již v jednom ze svých dřívějších rozhodnutí připodobnil vydávání opatření obecné povahy např. k vydávání právních předpisů obcí [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, srov. rovněž § 12 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení)]. Uvedená skutečnost je také jedním z důvodů pro pojmové odlišení oznamování opatření obecné povahy (srov. § 173 odst. 1 správního řádu) od doručování individuálních aktů aplikace práva.

[15] Doručování písemností je procesem, kdy správní orgán adresuje účastníkům řízení své akty, v nichž rozhoduje o jejich právech a povinnostech, a je vyústěním řízení, v němž se předpokládá individuální účastenství. Okamžik doručení písemnosti je pak důležitým z hlediska uplatňování dalších procesních práv účastníků řízení – na okamžik doručení

pokračování

rozhodnutí jsou vázány např. lhůty, ve kterých může účastník uplatnit své právo podat proti rozhodnutí řádný opravný prostředek. Teprve marným uplynutím těchto lhůt pak rozhodnutí nabývá právní moci a stává se právně závazným a nezměnitelným. To má právní význam zejména pro účastníky řízení.

[16] Naproti tomu u opatření obecné povahy, v okamžiku jeho oznamování vyvěšením veřejné vyhlášky na úřední desce, již není pochyb o tom, že opatření obecné povahy bylo vydáno, a že existuje. Doba mezi vydáním opatření obecné povahy a nabytím účinnosti je pak jakousi *kvazilegisvakanční* lhůtou, která je stanovena objektivně („*opatření obecné povahy nabývá účinnosti patnáctým dnem po dni vyvěšení veřejné vyhlášky*“) a po jejímž uplynutí opatření obecné povahy nabývá *vždy* účinnosti, aniž by na její běh mohla mít jakkoli vliv procesní aktivita účastníků předchozího řízení či nějaké jiné skutečnosti. Nabytím účinnosti se pak opatření obecné povahy stává závazným, a to nejen pro účastníky předchozího řízení, ale pro všechny jeho adresáty, kteří jsou, stejně jako u normativního právního aktu, určeni obecně, bez ohledu na to, zda byli předchozího řízení jakkoli účastni. Opatření obecné povahy přitom nestanoví přímo vynutitelné povinnosti individuálně určeným osobám, ale pouze konkretizuje práva a povinnosti vyplývající přímo ze zákona u obecně vymezeného okruhu adresátů.

[17] Z důvodu výše popsaného charakteru opatření obecné povahy, jež se svojí procedurou přijímání i svými účinky blíží více právnímu předpisu než individuálnímu právnímu aktu a nabytím účinnosti zavazuje neurčitý počet subjektů, nikoliv pouze konkrétně vymezené účastníky řízení, nelze přisvědčit stěžovateli, že v důsledku chybně uvedeného data účinnosti v Zásadách, popř. v dalších materiálech vydávaných správními orgány, je nutno při stanovení účinnosti Zásad vycházet z těchto mylných údajů v zájmu zachování práva stěžovatele na spravedlivý proces. Při úvahách o možném prolomení ustanovení o lhůtě k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy je tak třeba zohlednit nejen zájmy navrhovatele (stěžovatele), ale zájmy všech adresátů tohoto opatření, především pak jejich zájem na stabilitě právních poměrů a dodržování principů právní jistoty a předvídatelnosti práva. Z tohoto pohledu nelze použít stěžovatelem zmíněný náleží Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 456/97 z 2. 4. 1998, který se týká doložky právní moci rozsudku pro účely dovolání, tedy individuálního rozhodnutí nezasahujícího do práv neurčitého množství adresátů.

[18] Významnou pro posouzení dané otázky je i skutečnost, že opatření obecné povahy nabývá účinnosti přímo ze zákona, a administrativní vyznačení účinnosti nemá na tuto právní událost žádný vliv. K poukazu stěžovatele na ustanovení § 14 vyhlášky č. 500/2006 Sb., [správně § 8 odst. 1 písm. b) této vyhlášky] je třeba k tomu podotknout, že není úředním osvědčením o právní skutečnosti, a jestliže náleží Ústavního soudu III. ÚS 456/97 z 2. 4. 1998, na nějž se stěžovatel odvolává, stojí na tezi, že doložka právní moci naopak úředním osvědčením o právní skutečnosti je a jako takové jí svědčí presumpce správnosti a strana sporu jí proto není povinna ověřovat, pak na opatření obecné povahy tato teze nedopadá. Paralelu mezi vyznačováním nabytí jeho účinnosti a doložkou právní moci správního či soudního rozhodnutí tak nelze učinit.

[19] Nejvyšší správní soud nakonec neshledává nutnost použití krajních prostředků pro zajištění stěžovatelova přístupu k soudu ani z hlediska délky zákonné lhůty k podání návrhu na opatření obecné povahy podle smyslu a účelu zák. č. 303/2011 Sb., kterým byl novelizován soudní řád správní. Důvodová zpráva k zákonu uvádí, že zavedení lhůty k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy má za cíl nalézt určitou rovnováhu mezi principem legality a principem právní jistoty. Délka lhůty pak byla zvolena v návaznosti na lhůty upravené v souvisejících institutech správního řádu (přezkumné řízení) či soudního řádu správního (žaloby ve veřejném zájmu). Zakotvena tak byla tříletá lhůta od nabytí účinnosti opatření obecné povahy.

Tato lhůta je dle názoru Nejvyššího správního soudu mimořádně až extrémně dlouhá a v oblasti individuálních opravných prostředků, jež mají k dispozici fyzické nebo právnické osoby ve správním soudnictví, nemá srovnatelnou obdobu (druhou nejdelší je objektivní dvouletá lhůta podle § 84 s. ř. s., ta je však modifikována dvouměsíční subjektivní lhůtou dle téhož ustanovení, v oblasti mimořádných opravných prostředků lze pak podle § 115 s. ř. s. v tříleté lhůtě podat v úzkém okruhu věcí návrh na obnovu řízení, i zde však existuje omezení tříměsíční subjektivní lhůtou). Lze tedy po potencionálních navrhovatelích (včetně stěžovatele) spravedlivě požadovat, cítí-li se natolik zkráceni na svých právech, že považují za nutné bránit se vydanému opatření obecné povahy soudní cestou, aby tak učinili s ohledem na ostatní možné dotčené osoby pokud možno co nejdříve, nejpozději však ve lhůtě, kterou soudní řád správní ve svém ustanovení § 101b odst. 1 jasně a nedvojsmyslně stanoví. Pro jakékoliv prolamování tohoto ustanovení a prodlužování zákonné lhůty nenašel Nejvyšší správní soud žádné důvody.

[20] Na základě všech výše uvedených argumentů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že závěr krajského soudu o opožděnosti návrhu stěžovatele na zrušení opatření obecné povahy – Zásad územního rozvoje Pardubického kraje, je správný.

[21] Co se týče námitky nezákonnosti usnesení krajského soudu z důvodu procesní vady, spočívající v tom, že rozhodnutí krajského soudu bylo pro stěžovatele překvapivé, neboť krajský soud neumožnil stěžovateli se k opožděnosti jeho návrhu vyjádřit, ani tuto Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou. Otázka existence včasného návrhu na zrušení opatření obecné povahy je otázkou existence podmínky řízení, kterou se krajský soud správně zabýval před vlastním meritorním rozhodnutím ve věci. Mezi účastníky nebyla sporná otázka vydání předmětných Zásad dne 29. 10. 2010, navrhovatel však ve svém návrhu za den účinnosti uváděl den 15. 6. 2010, aniž by blíže uvedl, z čeho toto datum dovozuje, veden (mylným) závěrem o správnosti tohoto data vzhledem k jeho uvedení v samotných Zásadách; odpůrce ve svém vyjádření k návrhu namítl opožděnost tohoto návrhu. Lze sice přisvědčit stěžovateli, že s ohledem na zásadu rovnosti stran a zásadu projednací měl krajský soud s touto námitkou stěžovatele před rozhodnutím o odmítnutí návrhu seznámit, tato vada řízení však nemůže mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Pro posouzení včasnosti podání návrhu totiž bylo rozhodující stanovení počátku běhu patnáctidenní lhůty pro účinnost předmětných Zásad, který stěžovatel dovozoval (veden mylným údajem na samotných Zásadách) z data vyvěšení na úřední desce v obci, kde byly vyhlášeny naposledy, v souladu s § 20 stavebního zákona, rozhodující je však datum jejich vyvěšení na úřední desce Krajského úřadu Pardubického kraje jako správního orgánu, který opatření obecné povahy vydal. Datum vyvěšení na úřední desce vyplývá ze správního spisu, existence razítka o vyvěšení Zásad z 30. 4. 2010 nebyla mezi účastníky sporná a stěžovatel ani žádné jiné datum vyvěšení, resp., důvod, pryč by datum faktického vyvěšení nemělo odpovídat datu, uvedenému na razítku na předmětných Zásadách, neuváděl, pouze obecně namíтал, že razítko samotné není způsobilé skutečnost vyvěšení prokázat. Za této situace nemohlo na závěru o opožděnosti návrhu stěžovatele nic změnit předložení či nepředložení vznesené námitky opožděnosti odpůrcem stěžovateli k vyjádření. I tato námitka stěžovatele nebyla vznesena důvodně.

IV.

Závěr a náhrada nákladů řízení

[22] Kasační stížnost stěžovatele ze shora uvedených důvodů nedůvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 věta druhá zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo

pokračování

na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu